



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. B. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Irácká republika, trvalý pobyt „X“, zastoupeného Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem, se sídlem v Praze, Ječná 7/548, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.11.2015, č.j. KRPU-196605-41/ČJ-2015-040022-ZZ-SV,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.11.2015, č.j. KRPU-196605-41/ČJ-2015-040022-ZZ-SV, kterým bylo rozhodnuto, že podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se prodlužuje doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění o 90 dnů od uplynutí doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem, ze dne 11.9.2015, č.j. KRPU-196605-15/ČJ-20015-040022-ZZ-SV.

V žalobě uvedl, že žalovaný zdůvodnil své rozhodnutí v podstatě stejně jako původní rozhodnutí o zajištění. Nesprávnost napadeného rozhodnutí tak spatřuje zejména v jeho naprosté nepřezkoumatelnosti, pokud jde o konstatování, že v jeho případě existuje reálný předpoklad výkonu vyhoštění ve lhůtě 90 dnů. Je třeba si uvědomit, že při vydávání

rozhodnutí o zajištění žalovaný předpokládal, že celý proces vyhoštění bude trvat 60 dnů. Tento předpoklad se ukázal jako zcela mylný, když žalobce ještě ani neabsolvoval schůzku se zástupcem iráckého zastupitelského úřadu, který jediný může vydat náhradní cestovní doklad nutný k repatriaci a tvrzení žalovaného, že proces ověřování totožnosti stále trvá, by bylo třeba spíše nahradit tvrzením, že tento proces ještě vůbec nezačal. Pokud již jednou předpoklad žalovaného zcela selhal, je zapotřebí určitých nových skutečností, které by reálnost předpokladu podpořily. Účast konzula u každé schůzky považuje žalobce za zkomplikování celého procesu, nikoliv za jeho urychlení. I v případech, kdy má cizinec cestovní doklad, což není případ žalobce, takřka k deportacím do Iráku nedochází. Žalobce dále poukázal na tiskovou zprávu ministerstva vnitra ze dne 11.11.2015 z níž vyplývá, že se migranti zadržovaní v Drahonicích a držící hladovku se nemusí obávat deportace do země původu, tj. do Iráku. Navíc proběhlé deportace byly možné jen a pouze u těch Iráčanů, kteří mají cestovní doklad. Dále v rozhodnutí zcela absentuje zdůvodnění údajné neúčinnosti zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný zcela pominul možnost, že se v mezidobí od vydání rozhodnutí o zajištění mohla situace změnit, např. jiné osoby včetně rodinných příslušníků mohl dát žalobci k dispozici finanční prostředky, které by mohly pokrýt náklady na bydlení na svobodě. Důvody pro zbavení osobní svobody cizince je třeba interpretovat restriktivně. Názor, že u cizince, který pobýval v České republice bez cestovního dokladu a bez víza, je automaticky dán předpoklad, že bude mařit výkon správního vyhoštění, je neudržitelný. Rovněž předpoklad, že každý cizinec, který v minulosti směřoval do Německa, bude i po mnoha měsících stále do Německa směřovat a to tak, že přitom nebude respektovat zákony německé a evropské je nepřiměřeně podezírající a paušalizující.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. Zařízení pro zajištění cizinců nemůže sám ze své vůle opustit. Navíc v době jeho zajištění u něj propukla infekční choroba a z tohoto důvodu byl hospitalizován. Neměl tedy možnost navázat v České republice kontakty či si zajistit ubytování. Žalovaný nemá žádné informace o obdržení finančních prostředků žalobcem a žalobní námitky ve vztahu k možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování tak považuje za čiré spekulace. Žalobce jednoznačně tvrdil, že hodlá z České republiky vycestovat dále do Německa a Finska a rozhodně nehodlá vycestovat do země původu. Ačkoliv byla žalobci jeho situace známa, nevyužil možnosti podat v České republice žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný spatřuje u žalobce jednoznačně existenci nebezpečí, že by mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění i ztěžovat výkon správního vyhoštění. Své úvahy žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil. Proces realizace správního vyhoštění je započat dnem podání žádosti žalovaného adresovaného Ředitelství služby cizinecké policie, v daném konkrétním případě dnem 12.9.2015 (žádost o zjištění totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu). Přičemž má za to, že osobní účast u pohovoru ze strany konzulárního pracovníka celý proces urychlí. Tisková prohlášení ministra vnitra nijak nepopírají existenci úspěšných realizací správních vyhoštění do Iráku. Ze žalobcem předestřených informací nevyplývá, že by v konkrétním případě žalobce nemohlo dojít k realizaci správního vyhoštění žalobce do Iráku. V otázce možnosti či nemožnosti vycestování žalobce do země původu je ve výrokové části rozhodnutí o správním vyhoštění žalovaný zcela vázán názorem ministerstva vnitra. Realizace správního vyhoštění do země původu žalobce je potenciálně možná v době zajištění. Žalovaný se plně vyjádřil i k délce zajištění žalobce, neboť uvedl, že totožnost žalobce není plně ověřena, žalobce nedisponuje

cestovním dokladem a vypočítal kroky, které jsou potřebné k realizaci správního vyhoštění žalobce.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 10.9.2015 byl žalobce omezen na osobní svobodu, neboť bylo zjištěno, že se pohybuje na území České republiky bez platného cestovního dokladu, kterým by prokázal svoji totožnost a nedisponuje ani vízem pro vstup a pobyt na území České republiky ani do schengenského prostoru. Rozhodnutím ze dne 11.9.2015, č.j. KRPU-196605-15/ČJ-2015-040022-ZZ-SV, byl podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody. Z podání vysvětlení žalobce, stejně jako z jeho následného vyjádření jako účastníka řízení, vyplývá, že je občanem Iráku, o azyl v České republice nemá zájem, jeho cílem je požádat o azyl ve Finsku. Důvodem odchodu bylo, že se bál o svůj život. Jeho rodina žije v Iráku a jedná se o vnitrostátní uprchlíky. Ví, že se v České republice a v schengenském prostoru zdržuje neoprávněně. O azyl v žádné zemi dosud nežádal. Nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani společenské vazby na území schengenského prostoru ani České republiky. U žalobce byla zjištěna pouze hotovost ve výši cca 60 Euro. Žalovaný podal dne 11.9.2015 žádost o zjištění totožnosti žalobce. K možnosti vycestování žalobce do Iráku si žalovaný vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 11.9.2015, v němž je uvedeno, že vycestování žalobce do Iráku je možné. Žalobci bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 12.9.2015, KRPU-196605-29/ČJ-2015-040022-ZZ-SV, uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. Ve spise se dále nacházejí úřední záznamy o zkoumání důvodů zajištění ze dne 14.10.2015, 2.11.2015, 26.11.2015. Z úředního záznamu ze dne 26.11.2015 vyplývá, že žalobce byl hospitalizován s neštovicemi, a proto nebylo možné provést konzulární pohovor, v současné době je konzulární pohovor Zastupitelským úřadem Iráku naplánován, přičemž ověřování totožnosti stále trvá. Z interní komunikace založené ve správním spise ze dne 30.11.2015 vyplývá, že konzulární pohovor je plánován na týden od 7.12.2015, právě z důvodu neštovic žalobce.

Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy

výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.11.2011, sp. zn. 1 As 119/2011, www.nssoud.cz, správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu.

Soud dále konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území ČR. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Zásadní roli v daném případě hraje závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné, které je vydáváno podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150, www.nssoud.cz).

Soud k námitce žalobce, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra nereflktuje konkrétní okolnosti případu, konstatuje, že kladné závazné stanovisko o možnosti vycestování se týká přímo žalobce. Žalobce netvrdí, že by došlo ke změně situace na území Iráku od data vydání závazného stanoviska a ani taková informace ze správního spisu nevyplyvá. Soud má tedy za to, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra je v daném případě stále aktuální.

Ze shora citovaných skutečností patrných ze správního spisu vyplývá, že jedním z nezbytných kroků k vystavení náhradního cestovního dokladu žalobci je schůzka žalobce a konzula Zastupitelského úřadu Iráku, která se dosud nekonala. Žalovaný na str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z toho, že čeká na vykonání konzulární návštěvy. Z úředního záznamu a interní komunikace vypracovaných po vydání žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tato schůzka se nakonec nekonala pro infekční nemoc žalobce. Z úředních záznamů i z interní komunikace je také patrné, že žalovaný průběžně vyhodnocuje, zda důvody zajištění trvají. Důvody, které brání dalšímu postupu v řízení, byly v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně vyjádřeny. Soud akceptuje, že situace spočívající ve velkém počtu žádostí o konzulární schůzky stejně jako onemocnění žalobce objektivně znemožňují naplnit účel zajištění v původně stanovené lhůtě 60 dnů, neznamenají však nemožnost realizace správního vyhoštění žalobce do Iráku nebo nemožnost pokračování zajištění. Nic nesvědčí o tom, že by realizace nuceného správního vyhoštění nemohla být ve vztahu k žalobci provedena.

K možností uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaný na str. 4 uvedl, že u žalobce je jasný předpoklad dalšího, opakovaného, nelegálního pobytu na území schengenského prostoru, a proto nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Soud se s tímto hodnocením plně ztotožňuje, neboť jak konstatováno

shora, žalobce v podstatě nedisponuje finančními prostředky ani nemá na území České republiky žádné osoby, které by mu poskytly po dobu řízení ubytování, naopak jeho cílem je pokračovat v cestě do Finska. Žalobce nic konkrétního, co by tyto úvahy vyvracelo, netvrdí.

Soud konstatuje, že skutečnosti, že žalobce nelegálně vstoupil na území České republiky, pobýval na jejím území nelegálně, jeho cílem je dostat se do Finska, na území České republiky nemá žádné vazby ani finanční prostředky, a nechce zde ani požádat o azyl svědčí o tom, že je u něj dáno nebezpečí útěku a tím maření již uloženého správního vyhoštění.

Žalovaný správně vyhodnotil, že předpoklad reálnosti vyhoštění žalobce trvá a soud neshledal, že by došlo k porušení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16.12.2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí či ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Soud neprováděl dokazování statistikami Ředitelství služby cizinecké policie za období od 1.1.2015 do 30.9.2015, které předložil žalobce, neboť jejich tvrzený obsah by na rozhodnutí soudu ničeho nezměnil. Pokud by soud přijal logiku, že pokud v minulosti nebyla realizována správní vyhoštění, nebo byla realizována v malé míře, nemůže to vést k budoucím vyhoštěním, nedošlo by k vyhoštění v budoucnu již nikdy. Při úvaze o pravděpodobnosti realizace vyhoštění v rámci rozhodování o zajištění je nutno zohledňovat aktuální situaci ve státě, do kterého má být cizinec vyhoštěn. Pokud existuje zastupitelský orgán dožadovaného státu, který nevyloučil spolupráci při realizaci správního vyhoštění, musí mít správní orgán po splnění zákonných podmínek, možnost v reálném čase vyhoštění realizovat, nebo se o něj pokusit. Jiná situace by samozřejmě nastala, pokud by již stát, do něhož by měl být cizinec vyhoštěn, fakticky neexistoval, neboť by jeho státní orgány byly z nějakého důvodu paralyzovány, neexistovaly nebo pokud by orgány tohoto státu výslovně odmítaly spolupráci. V takovém případě by předpoklad realizace správního vyhoštění zjevně nebyl dán. Tak tomu ovšem v daném případě není, neboť irácké orgány dle prohlášení žalovaného spolupracují a úroveň spolupráce se zvyšuje. Soud v daném případě nemá důvod prozatím o této skutečnosti pochybovat.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže

následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 16. prosince 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová